

ала въ нейния блѣдъ ликъ срѣщу празникъ, струваше ми се, лѣха толкова радостъ, че азъ мислѣхъ и луната разбира, че утрѣ е празникъ; чѣ и тя се радва заедно съ мене.

Сжщата луна азъ посрѣщахъ и на другата вечеръ, слѣдъ празника, ала сега тя ми се виждаше тъй тжжна, обидена, готова да пророни сълзи, както плачеше въ мене незадоволеното дѣтско сърдце.

...Може би, дѣтската душа много е очаквала на празника и прѣдъ несбжднати радости — тя е печална. А може би, че въ живого нѣма такива радости и за това душата се чувствува несрѣтна.

Когато възрастнахъ, азъ се увѣрихъ, че всичко е било въ мене и отъ мене. И дирѣхъ празника въ себе. Ала тогава! Тогава, прѣдъ празникъ въ гърди ми се наплѣстяваха много ожидания — и менъ се струваше, че всичко купиѣе заедно съ мене нѣщо хубаво, мило, което азъ не знамъ, но което душата долавя; което лѣха отъ нѣкъдѣ; и образътъ на което се мѣрка въ здраченитѣ далнини. И за това: и въ трепета на мѣждѣещето кандилце прѣдъ иконата, и въ звънливото мълчание около мене, и въ тихия замисленъ изгрѣвъ на луната изъ тъмнѣещи далнини — тамъ, гдѣ азъ вѣрвахъ, че има други свѣтове и други красоти — жадната за чаровностъ дѣтска душа дирѣше откровение. Тя вѣрваше, че то ще се яви въ празника. Ала празникътъ минава като всѣки други день и слѣдъ несбжднати надежди — гърди налѣгаше още по-тежка тжга и изъ очи пророняха сълзи.

Плакълъ съмъ отъ радостъ, кога ще ни разпуснатъ за Коледа или Великдень. Ронилъ съмъ